

4. Toespraak.

Vrienden,

het is pas heel kort geleden, dat we stonden aan het graf van een ius ons midden, ook uit het Lager, van Kees, en nu hebben we weer de droevige plicht Laurens naar zijn laatste rustplaats te geleiden. Het valt ons nu wel bijzonder moeilijk. Om de reden van ons is de verwachting van een spoedige terugkeer naar het vaderland niet meer af van het in vervulling gaan en nu nog lijkt de dood zijn offer. Wij staan daarbij, machteloos; we kunnen niets doen.

Maar we staan den Bijbel op bij de plaats, die we zo veel geleden hebben; we komen daar met al onze wanhoop, met onze ontberingheid, met onze droefheid. Het is alleen die Bijbel, die ons troost kan geven. Maar die Bijbelsche troost is zoo dikwijls dubbelzinnig en tegensprekend zonden we op het einde gericht zeggen. Wat het ene vers aan troost biedt wordt door het andere weer overbiddelyk afgebroken.

„Opzich zie en naar offermit over de kinderen, offermit zich de Heere over degenen, die Hem vrezen.” Welk een heuglijke troost. We denken hierbij aan thuis, aan vader en moeder, en vooral van zoon